

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-191/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu toga suda Ivi Raos, u pravnoj stvari tužitelja Zlatana Matuzovića iz Zagreba, Ulica Francesca Tenchinija 1, OIB: 04636045800, zastupanog po punomoćnici Petri Smodlaka, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćniku Miroslavu Plašćaru, odvjetniku iz Odvjetničkog ureda Žurić i Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene 14. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 19. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba sadržana u čl. 8. Ugovora o kreditu, broj: 12577/06 od 03.02.2006. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita, te tuženika kao Banke, koja glasi: Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1% (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna; plaćanje jednokratno, prije korištenja kredita; Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.

II. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d. (pravni sljednik HVB Splitska banka d.d.) sa sjedištem u Splitu, ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju ZLATANU MATUZOVIĆU iz Zagreba, Francesca Tenchinija 1, OIB: 04636045800 iznos od 132,72 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 08.02.2006.g. pa do isplate po stopi koja se do 31. srpnja 2015. obračunavala sukladno čl.29. Zakona o obveznim odnosima u visini eskontne stope Hrvatske Narodne Banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. pa do 31.12.2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1.1.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako

polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1.srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba sadržana u čl. 8. Ugovora o kreditu, broj: 12604/06 od 03.02.2006. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita, te tuženika kao Banke, koja glasi: Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1% (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna; plaćanje jednokratno, prije korištenja kredita; Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.

IV. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d. (pravni sljednik HVB Splitska banka d.d.) sa sjedištem u Splitu, ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju ZLATANU MATUZOVIĆU iz Zagreba, Francesca Tenchinija 1, OIB:04636045800 iznos od 55,99 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 08.02.2006.g. pa do isplate po stopi koja se do 31. srpnja 2015. obračunavala sukladno čl.29. Zakona o obveznim odnosima u visini eskontne stope Hrvatske Narodne Banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. pa do 31.12.2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1.1.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1.srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba sadržana u čl. 5. Ugovora o kreditu, broj: 12634/06 od 03.02.2006. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita, te tuženika kao Banke, koja glasi: Naknada za obradu kreditnog zahtjeva - 1% (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.

VI. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d. (pravni sljednik HVB Splitska banka d.d.) sa sjedištem u Splitu, ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju ZLATANU MATUZOVIĆU iz Zagreba, Francesca Tenchinija 1, OIB:04636045800 iznos od 117,68 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 08.02.2006.g. pa do isplate po stopi koja se do 31. srpnja 2015. obračunavala sukladno čl.29. Zakona o obveznim odnosima u visini eskontne stope Hrvatske Narodne Banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. pa do 31.12.2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1.1.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje uvećanjem

kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1.srpnja te godine, u roku od 15 dana.

VII. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d. (pravni sljednik HVB Splitska banka d.d.) sa sjedištem u Splitu, ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju ZLATANU MATUZOVIĆU iz Zagreba, Francesca Tenchinija 1, OIB:04636045800 parnične troškove u iznosu od 289,81 Eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19. svibnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1.srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovom sudu tužbu u kojoj navodi kako je Ugovorom o kreditu, broj: 12577/06 od 3.2.2006. sklopljenim između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika kao Banke, solemniziranog kod javnog bilježnika Duška Sudara iz Zagreba, pod brojem: OV-1168/06 od 3.2.2006. tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit tužitelju kao korisniku kredita kunsku protuvrijednost iznosa od 51.998,30 CHF po srednjem deviznom tečaju HNB na dan korištenja kredita. Ugovor o kreditu sklopljen je za kupnju stana iz Programa poticane stanogradnje kako je to navedeno u čl.3. Ugovora. Nadalje, Ugovorom o kreditu, broj: 12604/06 od 3.2.2006. sklopljenim između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika kao Banke solemniziranog kod javnog bilježnika Duška Sudara iz Zagreba, pod brojem: OV-1170/06 od 3.2.2006. tuženik je kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit tužitelju kao korisniku kredita kunsku protuvrijednost iznosa od 8.885,80 CHF po srednjem deviznom tečaju HNB na dan korištenja kredita. Ugovor o kreditu sklopljen je za kupnju garažno-parkirnog mjesta iz Programa poticane stanogradnje kako je to navedeno u čl.3. Ugovora. Konačno, Ugovorom o kreditu, broj: 12634/06 od 30.1.2006. sklopljenim između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika kao Banke, tuženik je kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit tužitelju kao korisniku kredita kunsku protuvrijednost iznosa od 18.675,37 CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita. Ugovor o kreditu sklopljen je radi plaćanja učešća za stan iz Programa poticane stanogradnje kako je to navedeno u čl.2. Ugovora. U sva tri navedena ugovorna odnosa, kako to proizlazi iz odredaba Ugovora radi se o potrošačkom ugovoru te je tuženik trgovac u smislu odredbe članka 3.2. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03 – dalje u tekstu ZZP/03 koji je bio na snazi u trenutku zaključenja predmetnog ugovora), a tužitelj potrošač u smislu odredbe članka 3.1. ZZO/03. Prilikom puštanja predmetnih kredita u tečaj, i to kredita broj: 12577/06 pozivom na čl. 8. Ugovora, kredita broj: 12604/06 pozivom na čl.8. Ugovora, a kredita broj: 12634/06 pozivom na čl.5. Ugovora, tuženik je tužitelju zaračunao, a tužitelj platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i to prema Ugovoru 12577/06 dana 07.02.2006. iznos od 999,98 kn/132,72 EUR, Ugovoru 12604/06 dana

07.02.2006. iznos od 421,84 kn/55,99 EUR te Ugovoru 12634/06 dana 07.02.2006. iznos od 886,65 kn/117,68 EUR (tzv. ulazne naknade). Odredbom čl. 8. Ugovora o kreditu broj: 12577/06 i broj: 12604/06, tuženik je obvezao tužitelja platiti 1% naknade od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna jednokratno, prije korištenja kredita neovisno o korištenju odnosno iskorištenom iznosu kredita, dok je odredbom čl.5 Ugovora o kreditu broj: 12634/06 tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade također u iznosu od 1% od iznosa odobrenog kredita, također jednokratno i naplativo odmah po potpisu ugovora. Tuženik je predmetne naknade naplatio tuženiku po sva tri navedena kredita bez da mu je prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje već mu je samo temeljem navedenih odredbi zaračunao naknadu za obradu zahtjeva kredita slijedom čega je takva obveza na plaćanje ulazne naknade u potpunosti neodređena i neodrediva, a time i ništetna sukladno odredbi čl. 270 ZOO-a. Isto tako, navedena odredba formulirana je unaprijed od strane trgovca – banke pri čemu tužitelj nije imao utjecaja na njen sadržaj niti je o istoj mogao pregovarati već mu je ista prezentirana kao „uzmi ili ostavi“ čime sve je prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja – potrošača slijedom čega je navedena odredba nepoštena i u smislu odredbe čl.81. ZP-a, a posljedično i ništetna u smislu odredbe čl. 87. ZP-a. Tužitelj ukazuje i kako je Sud EU u presudama C-224/19 i C-259/19 utvrdio pod kojim uvjetima bi bilo dopušteno naplatiti takvu naknadu, pa je tako presudom C-224/19 i C-259/19 Suda Europske Unije od 16. srpnja 2020. g. u predmetu CY protiv Caixabank SA (C-224/19) i predmetu LG, PK protiv Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19) utvrđeno sljedeće: „79 S obzirom na prethodna razmatranja, na jedanaesto pitanje u predmetu C-224/19 valja odgovoriti tako da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“ Iz navedene presude zaključuje se kako naknada za obradu kredita nije naplaćena zbog usluge koja se daje kod ugovaranja kredita, jer osobni bankar niti bilo koji drugi zaposlenik tuženika nije primio nikakvu proviziju od tužitelja, nego je osobni bankar plaćen na temelju ugovora o radu koji ima s tuženikom te je kod ugovaranja kredita obavljao svoje uobičajene poslove. Budući da za pruženu uslugu tuženik nije imao nikakav dodatni trošak nego je to njegov temeljni posao koji obavlja kod ugovaranja tisuća i tisuća drugih kredita, onda to znači da za takvu uslugu nema pravo naplaćivati posebnu naknadu iz čega slijedi da je taj trošak neproporcionalan danoj usluzi. Odredbom članka 81. stavak 1. ZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a stavkom 2. je propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj. Odredbom stavka 4. istog članka zakona propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom članka 87. stavak 1. ZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Odredbom čl.5. Direktive 93/13/EEZ od 5.4.1993.g. propisano je da u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, a prema odredbi čl.3.st.1. iste Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili

pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetima o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 270.st.1. ZOO-a propisano je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan dok je odredbom čl. 272. ZOO-a propisano da je činidba odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da je odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Odredbom čl. 320. ZOO-a propisano je da u slučaju kad je ugovor sklopljen prema naprijed otisnutom sadržaju ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana, nejasne odredbe tumačiti će se u korist druge strane. O odredbama čl.8 i čl.5 gore navedenih ugovora temeljem kojih je tužitelj platio tuženiku naknade za obradu kredita nije se pojedinačno pregovaralo niti je tuženiku nastala kakva šteta da bi imao osnova naplatiti takve naknade. Iz potvrde OTP banke d.d. o naplaćenim naknadama za obradu kredita 12577/06 proizlazi kako je tužitelju dana 07.02.2006. naplaćena naknada, pozivom na čl.8. Ugovora u iznosu od 999,98 kn, za obradu kredita 12604/06 dana 07.02.2006. pozivom na čl.8. Ugovora naknada u iznosu od 421,84 kn te za obradu kredita 12634/06 dana 07.02.2006. pozivom na odredbu čl.5. Ugovora, naknada u iznosu od 886,65 kn. Sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 – dalje ZOO): u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se priroda onog što je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi članka 1111. ZOO-a; kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu. Ako vraćanje imovine nije moguće, dužan je nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. U konkretnom slučaju tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvario korist, pa je stoga u obvezi vratiti tužitelju ono što je tužitelj platio na temelju ništetne ugovorne odredbe, odnosno odredbi predmetnih Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 1111 st. 1 ZOO-a. Odredbom članka 1115. ZOO-a propisana je obveza vraćanja stečenog bez osnove zajedno sa plodovima i zateznim kamatama, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U konkretnom slučaju tuženik je nepošten stjecatelj jer je povrijedio interese i prava tužitelja kao potrošača u potrošačkom ugovoru o kreditu koristeći nepoštene ugovorne odredbe bez mogućnosti pregovaranja te uzrokujući time znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača. Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže sudu donijeti presudu kojom će utvrditi ništetnim sporne ugovorne odredbe te naložiti tuženiku isplatiti iznos naplaćen temeljem predmetnih odredbi sve sa zateznim kamatama uz naknadu troška postupka tužitelju.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev, ističe prigovor zastare utuženih iznosa. Naime, tužitelj, pozivom na odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, 46/2007, 79/2007; dalje kao: „ZZP“) potražuje iznose koje je tuženik navodno stekao bez osnove, a koje je tužitelj platio po osnovi naknade za obradu kreditnog zahtjeva i realizaciju kredita. Naime, tužitelj tvrdi da su ništetni pojedini dijelovi Ugovora o kreditu broj 12577/06 od 3.2.2006, Ugovora o kreditu broj 12604/06 od 3.2.2006. i Ugovora o kreditu broj 12634/06 od 30.1.2006. (dalje u tekstu skupno kao: „Ugovori o kreditu“ ili „Ugovori“), te temeljem toga traži vraćanje uplaćenih iznosa. Naime, u slučaju da bi se utvrdila ništetnost dijela odredbe Ugovora kako navodi tužitelj, zastarni rok teče od dana sklapanja pojedinog Ugovora, odnosno isplate po osnovi koja je naknadno otpala. Ovo stajalište potvrđeno je i od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 kako

slijedi: „Međutim, osnovan je revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava na koje ukazuje prvotuženik u svojoj reviziji kada navodi da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili odredbe čl. 361. st. 1. u svezi čl. 371. ZOO. Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dospijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993.. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Nadalje, ukoliko bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod predmetnih Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Zaključno, tuženik smatra važnim napomenuti kako tijekom zastare potraživanja tužitelja nije prekinut podnošenjem tužbe u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa pokrenutog od strane udruge Potrošač. Slijedom toga, kako odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i realizaciju kredita nisu bile predmetnom tužbenog zahtjeva i raspravljanja u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa, nesporno je da podnošenjem tužbe u parnici Potrošač nije prekinut tijekom zastare za tražbine po osnovi Ugovora o kreditu koji su predmetnom ovog spora, te bi tužbeni zahtjev tužitelja makar u odgovarajućem dijelu trebalo odbiti zbog nastupa zastare. Tuženik ističe da su tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu prasku su neosnovane i neutemeljene. Tužitelj u tužbi više puta ističe kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita tzv. ulaznu klauzulu. Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovora s tuženikom oko spomenute odredbe. Konačno, takvim je postupanjem tuženik navodno povrijedio odredbe članaka 81. i 87. ZZP-a te je zato spomenuta odredba ništetna. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu, tj. naknadi za odobrenje ugovora o kreditu. Štoviše, propisi koji su tada bili na snazi nisu predviđali zabranu takve naknade. Sukladno odredbi članka 219. ZPP-a određeno je kako je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje. Tužitelj je u tužbi naveo dva dokazna prijedloga, uvid u Ugovore o kreditu i saslušanje tužitelja. O samim Ugovorima o kreditu tuženik će se očitovati u nastavku podneska, dok je dokaz iskazom svjedoka nevjerodostojan imajući u vidu svojstvo tužitelja kao stranke u postupku. Iz svega navedenog proizlazi kako se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na one odredbe tada primjenjivog ZZP-a koje su mu pasale. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a

tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja. Nadalje, tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Kao što je već navedeno, tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti: - da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo; - da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku, - da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, niti je tužitelj ponudio bilo koji dokaz kako bi potvrdio svoje navode, iako je teret dokaza na tužitelju. Tuženik smatra da niti jedna od gore navedenih pretpostavki nije ispunjena. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Člankom 8. Ugovora broj 12577/06 od 3.2.2006. i Ugovora broj 12604/06 od 3.2.2006., te člankom 5. Ugovora broj 12634/06 od 30.1.2006. jasno je propisano da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1% od iznosa odobrenog kredita, a najviše do 1.000,00 kn, te da se naplaćuje jednokratno, odmah po potpisu Ugovora. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorima te unesena u Ugovore na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Osim što je tvrdnja neosnovana tužitelj zanemaruje i značenje pojma „formularni, tj. standardizirani ugovori“. Naime, pojam „formularni“ označavaju ugovore koji imaju unaprijed utvrđen sadržaj i uvjete pod kojim ih jedna ugovorna strana pristaje sklopiti. Formularni ugovori se pak dijele na adhezijske ugovore, tipske ugovore i na opće uvjete poslovanja. Osnovna razlika između adhezijskih ugovora i tipskih ugovora je upravo u tome što kod tipskih ugovora stranka koja je sastavila tipski ugovor pristaje na odstupanja od predloženih odredbi dok kod adhezijskih ugovora dolazi do primjene „uzmi ili ostavi“ načela. Dakle čak da je i tuženik koristio ugovore unaprijed određenog sadržaja to nipošto nije značilo da je tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj istih upravo zato što se nije radilo o adhezijskim ugovorima. Tužitelj zaboravlja na dio odredbe čl. 84. ZZZP-a koji utvrđuje: „ (...) zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj...“ Dakle za primjenu te odredbe nužno je da tužitelj zaista nije imao utjecaj na sadržaj ugovora što nije točno. Očito je stoga da se o naknadi za odobrenje Ugovora o kreditu pregovaralo prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Dalje, odredba o ulaznoj klauzuli iz Ugovora je jasna, uočljiva i lako razumljiva. Da je odredba jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio ugovora i u njima je izričito navedena. Postojanje i naplaćivanje naknade za izdavanje kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. S obzirom da je očito da je odredba o ulaznoj naknadi iz Ugovora i jasna, i uočljiva i razumljiva, njezinu nedopuštenost odnosno ništetnost nije ni moguće utvrđivati, a u skladu s prethodnim obrazloženjem tzv. testa razumljivosti u prethodnim paragrafima ovog odgovora Konačno, tužitelj nije dokazao da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Tuženik ističe da je visina naknada za obradu kredita, koje su naplaćene po osnovi predmetnih Ugovora o kreditu, nesporna. Međutim, tuženik ističe da je osnova postavljenog tužbenog zahtjeva sporna i nedokazana, stoga nema mjesta raspravljanju o visini tužbenog zahtjeva. Slijedom navedenoga, tuženik

predlaže prvostupanjskom sudu da sve prethodne navode uzme u obzir, utvrdi da je tužitelj suviše visoko postavio VPS te u skladu s odredbom članka 40. stavka 3. ZPP-a odredi VPS u ovom postupku. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te da obveže tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku izvršen je uvid u presliku Ugovora o kreditu, broj: 12577/06 od 3.2.2006., Ugovor o kreditu, broj: 12604/06 od 3.2.2006., Ugovor o kreditu, broj: 12634/06 od 30.1.2006. (list 8-23 spisa), potvrdu OTP banke d.d. o naplaćenim naknadama od 28.2.2025. (list 24 spisa) te je saslušan tužitelj.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredaba Ugovora o kreditu, broj: 12577/06 od 3.2.2006., Ugovora o kreditu, broj: 12604/06 od 3.2.2006. te Ugovora o kreditu, broj: 12634/06 od 30.1.2006. u kojima je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1% (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna; plaćanje jednokratno, prije korištenja kredita; Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.

6. Uvidom u predmetne Ugovore utvrđeno je kako je Ugovorom o kreditu, broj: 12577/06 od 3.2.2006. sklopljenim između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika kao Banke, solemniziranog kod javnog bilježnika Duška Sudara iz Zagreba, pod brojem: OV-1168/06 od 3.2.2006. tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit tužitelju kao korisniku kredita kunsku protuvrijednost iznosa od 51.998,30 CHF po srednjem deviznom tečaju HNB na dan korištenja kredita. Ugovor o kreditu sklopljen je za kupnju stana iz Programa poticane stanogradnje kako je to navedeno u čl.3. Ugovora. Ugovorom o kreditu, broj: 12604/06 od 3.2.2006. sklopljenim između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika kao Banke solemniziranog kod javnog bilježnika Duška Sudara iz Zagreba, pod brojem: OV-1170/06 od 3.2.2006. tuženik je kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit tužitelju kao korisniku kredita kunsku protuvrijednost iznosa od 8.885,80 CHF po srednjem deviznom tečaju HNB na dan korištenja kredita. Ugovor o kreditu sklopljen je za kupnju garažno-parkirnog mjesta iz Programa poticane stanogradnje kako je to navedeno u čl.3. Ugovora. Ugovorom o kreditu, broj: 12634/06 od 30.1.2006. sklopljenim između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika kao Banke, tuženik je kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit tužitelju kao korisniku kredita kunsku protuvrijednost iznosa od 18.675,37 CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita. Ugovor o kreditu sklopljen je radi plaćanja učešća za stan iz Programa poticane stanogradnje kako je to navedeno u čl.2. Ugovora.

7. Iz dopisa tuženika od 28.02.2025. proizlazi kako je naknada za obradu kredita 12634/06 naplaćena sukladno čl. 5. Ugovora o kreditu 07.02.2006. u iznosu od 886,65 kn, naknada za obradu kredita 12577/06 je naplaćena sukladno čl. 8. Ugovora o kreditu 07.02.2006. u iznosu od 999,98 kn dok je naknada za obradu kredita 12604/06 naplaćena sukladno čl. 8. Ugovora o kreditu 07.02.2006. u iznosu od 421,84 kn.

8. Tužitelj Zlatan Matuzović je u svom iskazu naveo kako su svi ugovori o kreditu a koji su predmet ovog spora zaključeni radi kupnje stana. Naime, prvi kredit mu je bio

potreban za učešće, drugi je bio stambeni kredit, a treći je podigao radi kupnje garažnog mjesta. Naime, bio je štediša tadašnje Splitske banke te mu je bilo najlogičnije tamo i tražiti kredit. Nije oko ničega mogao posebno pregovarati s bankom, već kako mu je predloženo od strane banke morao je i prihvatiti jer mu je ugovor zajedno sa svim odredbama koje su u njemu sadržane pa tako i vezano za odredbe koje se tiču naknade za obradu kreditnog zahtjeva, ponuđen pod "uzmi ili ostavi" te nije mogao utjecati niti na jednu odredbu ugovora niti mu je od strane banke išta posebno pojašnjavano niti je na išta posebno upozoravan. Tada je bio podstanar te mu je bilo važno što prije riješiti stambeno pitanje. U vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije bio vlasnik obrta niti firme niti bliski član moje obitelji niti je na adresi stana u kojem i danas živi imao registrirano sjedište obrta ili pak društva, a niti je taj stan ikada davao u najam. Na posebna upit svoje pun. da li mu je osobni bankar prezentirao na što se točno odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva odn. na koje troškove se konkretno odnosi, što pokriva, naveo je kako mu ništa nije prezentirano.

9. Tužitelj na kojem je teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti je dokazao svoje svojstvo potrošača te činjenicu kako se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe za kupnju stana radi rješavanja stambenog pitanja te garažnog mjesta zaključen izvan trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti tužitelja.

10. Nadalje, prigovor zastare je ocijenjen kao neosnovan jer se protivno navodima iz odgovora na tužbu ne radi o restitucijskom zahtjevu prema kojem bi zastarni rok za predmetno potraživanje počinjao teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost, što je u skladu s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. poslovni broj: Su-IV-47/2020-2, prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO/05) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U konkretnom slučaju tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba ugovora, a za koji zahtjev nije nastupila zastara.

11. Na temelju uvida u Ugovore koji prileže spisu, utvrđeno je da se radi o standardiziranim (tipskim) ugovorima. Odredbom čl. 295. ZOO propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Također, odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09, dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se

ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Primjerice su navedene ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje prethodno navedenih pretpostavki, mogle smatrati nepoštenima pa tako i odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja karakteristike proizvoda ili usluge koji su predmet ugovora, bez valjanog razloga. Kao posljedica nepoštenosti pojedine ugovorne odredbe čl. 102. ZZP propisana je ništetnost, a na što je sud dužan paziti po službenoj dužnosti.

12. Odredbom čl. 59. ZZP propisano je i da obavijest o financijskoj usluzi koja je predmet ugovora sadrži, među ostalim, opis osnovnih obilježja financijske usluge, ukupnu cijenu koju je potrošač dužan platiti za tu uslugu, uključujući sve poreze, pristojbe, naknade i ostale troškove, odnosno, kad točan iznos ukupne cijene nije moguće utvrditi, elemente za izračun ukupne cijene koji omogućavaju potrošaču da sam utvrdi cijenu.

13. Stoga, navod tuženika kojim tvrdi da je odredba Ugovora o kreditu, jasna, iako uočljiva i razumljiva, neosnovan je, s obzirom da temeljem iste nije moguće utvrditi troškove naknade obrade kreditnog zahtjeva, kao i visinu istih, niti je tužitelju od strane tuženika objašnjeno na što se odnose troškovi naknade iz navedene odredbe, a kako to proizlazi i iz iskaza tužitelja te stranke o istoj odredbi nisu pojedinačno pregovarale, što je protivno odredbama čl. 95. i 96. Zakona o zaštiti potrošača. Kako to ispravno navodi tužitelj iz Ugovora, otplatnog plana ili bilo kojeg drugog dokumenta tuženika nije vidljivo na što se točno odnose ovi troškovi (koje je tužitelj snosio u cijelosti), pa je nejasno koje posebne troškove je tuženik mogao imati kod zaključenja ovog konkretnog kredita. Tuženik ne dokazuje da su službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita.

14. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, time da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno, odrediva. Odredbom čl. 270. st. 1. ZOO propisano je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Odredbom čl. 272. ZOO činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

15. U vezi ništetnosti odredbe o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita ukazuje se na shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj Rev- 673/2023-2 od 13. veljače 2024. koje glasi: „Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a, ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita, već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti, kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, te okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovore odredbe, sve u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a u vezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP-a“.

16. U konkretnom slučaju navedene odredbe su ništetne, jer se kao što je navedeno o tim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, iste su, iako jasne i uočljive, bile unaprijed formulirane od strane banke i tužitelj kao potrošač na njih i visinu naknade nije mogao utjecati, štoviše ista mu je nametnuta kao obveza, bez znanja na što se konkretno odnosi. Pri tome tuženik nije dokazao ni opravdanost ugovorene visine naknada koje je

tuženik naplatio u trenutku isplate kredita. Sama činjenica da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, što govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je prednik tuženika imao pri obradi svakog pojedinog kreditnog zahtjeva, jer bi u tom slučaju naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu. Tuženik ujedno u ovom postupku nije dokazao koja usluga ili troškovi su podmireni iz te naknade, a koji bi bili u izravnoj vezi s Ugovorom o kreditu. Ta je odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja te da tužitelju nije objašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

17. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Pri tome valja reći da se okolnost uzrokuje li sporna ugovorna odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ocjenjuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu kredita, već i ocjenom bi li neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Imajući u vidu da se radi o tipskom ugovoru, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade). Također, tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP kao potrošač, odnosno, fizička osoba koja je navedeni Ugovor o kreditu sklopila u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, nema pravna znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

18. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega to ne zahtjeva nužno u Ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu kredita, međutim kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga. Iz prethodnih utvrđenja ne proizlazi da je tužitelj bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade jednako kako nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih) te o njenoj krajnjoj svrsi.

19. Obzirom na sve navedeno, a kako tuženik nije činio spornim da bi naknada bila naplaćena u utuženom iznosu, odlučeno je kao u izreci presude. U odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata, odredbom članka 1115. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Nadalje,

odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Obzirom na nepoštenost (ništetnost) ugovornih odredaba zbog povrede načela savjesnosti i poštenja koja se dogodila već pri sklapanju Ugovora o kreditu činjenica da su predmetne ugovorne odredbe nepoštene podrazumijeva i nesavjesnost ovdje tuženika, stoga tuženik kao nesavjesni stjecatelj duuguje zatezne kamate od dana stjecanja, a koji datum između stranaka nije bio sporan.

20. U odnosu na odluku o naknadi troškova parničnog postupka temeljem odredbe iz članka 154. stavka 1., a s obzirom na uspjeh tužitelja u sporu u cijelosti, tužitelju je kao osnovan dosuđen trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 Eur te podneska od 11.07.2025. u iznosu od 50,00 Eur (Tbr. 7/1 i Tbr 8/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - Narodne novine, 138/23 dalje: Tarifa), te trošak zastupanja na ročištima 13.01.2026. i 14.04.2026. u iznosu od po 50,00 Eur što uvećano za PDV 25% te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 Eur te presudu u iznosu od 26,54 Eur iznosi ukupno 289,81 Eur. Na tako određen trošak tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od dana donošenja ove presude do isplate. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio i zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate.

21. Rješenjem suda od 12.11.2025. na pripremnom ročištu primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a utvrđena je vrijednost predmeta spora u iznosu od 306,39 Eur. Naime, u konkretnom slučaju ne može doći do primjene odredbe čl. 37. st. 1. ZPP-a, jer deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora mjerodavna za odluku o naknadi troškova na ime zastupanja po punomoćniku odvjetniku u konkretnom slučaju određuje se samo prema novčanom potraživanju iz zahtjeva za isplatu (tako i VS RH Rev-374/2013-3 od 6. prosinca 2017., VS RH Rev-x-155/2010-2 od 30. lipnja 2010. i VS RH Rev-214/2002-2 od 11. ožujka 2003.).

U Sesvetama 19. svibnja 2026.

Sudac
Iva Raos

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka.

DNA:

- pun tužitelja
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-30888-3dac2**

Kontrolni broj: **08f76-6bf63-c0c3b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.